

בג"צ מס' 95/58

מאיר אלבינגר, ו-3 אח' נגד ראש העיר ירושלים, ו-2 אח'

א

בבית-המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק  
[7.7.58, 30.6.58]

לפני מ"מ הנשיא (חשין), והשופטים אגרנט, גויטיין

ב

חוק-עזר לירושלים (הריסתם של בניינים מסוכנים), 1940  
[תוס"ב 1055, ע' 1349], סעיף 5.  
הודעת עיריית ירושלים לדיירי בניינים מסוכנים על פינוי המקום לרגל הצורך להרוס את הבניינים  
הגדולים.

ג

על העירייה לתת הודעה כחוק לדיירי בנין מסוכן על החלטתה להרסו ולפנות את המחזיקים בו —  
אין ביכולתו של בית-המשפט להמיר את דעתו בדעתה של הרשות המוסמכת אשר נקבעה על יסוד  
עדותם של מהנדסים מומחים לדבר ואין בית-המשפט בתורתו להכריע בין שתי כיתות מומחים — כל  
עוד לא שוכנע בית-המשפט כי העירייה ועושי זברה פעלו בשירות-לב וללא כל הצדקה חוקית, אין הוא  
יכול להתערב ולהפוך את מסקנתם על פיה.

ד

התנגדות לצו-על-תנאי מיום י"ב בתמוז תשי"ח (30.6.58), המכוון למשיב מס' 1  
והדורש ממנו לבוא וליתן טעם, מדוע לא תבוטל ההודעה מיום 5.1.57, לפיה ניתנה הוראה  
לבעלי הבנין בגוש 35 חלקה 22, ירושלים, להרוס את התקרה מעל חנות הרדיו של  
המבקש מס' 1; ולמשיב מס' 3 (הממונה על המחוז, ירושלים), לבוא וליתן טעם, מדוע  
לא יבוטל הצו לפי סעיף 5 של חוקי-עזר לירושלים (הריסתם של בניינים מסוכנים), 1940,  
לפיו ציוות על סגירה מיידית של הבנין ועל הוצאת מחזיקי המקום; ולמשיב מס' 2 (מהנדס  
העיר ירושלים) לבוא וליתן טעם, מדוע לא יבוטל המכתב מיום 8.6.58, לפיו יבוצע הפינוי  
בעזרת המשטרה. הצו-על-תנאי בוטל.

ה

קובו — בשם המבקשים; גב' נחמד — בשם המשיבים מס' 1 ומס' 2;  
קוארט — בשם המשיב מס' 3

ו

## החלטה

ז

נושא הדיונים לפנינו הוא צו הריסה של בנין אשר ניתן לפי חוקי-העזר לירושלים  
(הריסתם של בניינים מסוכנים), 1940. הצו-על-תנאי ניתן בראש וראשונה הואיל ולפי  
טענת בא-כוח המבקשים לא הודע לבעלי המקום על החלטת המשיבים להרוס את הבנין  
ולפנות את הדיירים המחזיקים בו כדרוש לפי החוק. במהלך הדיון לפנינו הוברר, כי החו-

מ"מ הנשיא (חש"ן), והשופטים אגרנט, גויטיין

דעה הדרושה אמנם נשלחה לבעלי-הבנין, אך המבקשים לא ידעו על כך שעה שפנו בבקשתם לבית-משפט זה. עובדה זו כשהיא לעצמה מספקת כדי לבטל את הצו-על-תנאי.

אך גם לגופו של ענין נראה לנו שאין מקום להתערב בשיקול-דעתם של המשיבים. הוגשו לפנינו הצהרות בשבועה מטעם המהנדסים האחראיים, פקידי המשיבים, ובהן בהצהרות אלה, נאמר בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים, כי הבנין הנדון מהווה סכנה למחזיקים בו ולנכנסים אליו. מהנדסים אלה, שנחקרו ארוכות על-ידי בא-כוח המבקשים, מודים בגילוי-לב, כי ייתכן מאד והבנין יחזיק מעמד עוד תקופה מסויימת אך אין הם יכולים לתת כל ערובה לכך ולדעתם תיתכן מפולת מיידית.

אין ביכלתנו להמיר את דעתנו בדעתה של הרשות המוסמכת אשר נקבעה על יסוד עדותם של מהנדסים מומחים לדבר, כל עוד לא שוכנענו — ואמנם לא שוכנענו — כי המשיבים ועושי דברם פעלו בשרירות-לב, וללא כל הצדקה חוקית, אין אנו יכולים להת-ערב ולהפוך את מסקנתם על פיה.

לא התעלמנו מן ההצהרות בשבועה אשר הוגשו מטעם המבקשים המוררות לכאורה, כי אין סכנה מיידית נשקפת לבנין. כאמור אין אנו בני-חורין להכריע בין שתי כיתות המומחים; אך עלינו להביע תמיהה אחת, והיא: אחד המהנדסים המומחים המעיד בביכול שאין סכנה מיידית נשקפת לבנין, כיהן כמהנדס אחראי בעיריית ירושלים לפני שנים מספר, ובתפקידו דאז כתב שני מסמכים — האחד בשנת 1949 והשני בשנת 1952 — שבהם הוא מזהיר על הסכנה הנשקפת לבנין הנדון ומציע את הריסתו. מסמכים אלה מחלישים כמובן במידה ניכרת את חוות-הדעת שהוגשה על-ידינו בתמיכה לעתירת המבקשים.

לאור האמור הוחלט לבטל את הצו-על-תנאי ואת צו-הביניים ולדחות את הבקשה. אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"ט בתמוז תשי"ח (7.7.1958).